

10) נחמיה פרק ח

(ט) וַיֹּאמֶר נְחֻמְיָה הוּא הַתְּרַשְׁתָּא וְעֹנְרָא הַפְּהֵן הַסְּפֵר וְהַלּוּיִם הַמְּבִינִים אֶת הָעַם לְכָל הַיּוֹם קָדַשׁ הוּא לִיקָוֶק אֱלֹהֵיכֶם אֵל תִּתְאַבְּלוּ וְאֵל תִּכְבּוּ כִּי בּוֹכִים כָּל הָעַם כְּשִׁמְעֵם אֶת דְּבַרֵי הַתּוֹרָה:

(י) וַיֹּאמֶר לָהֶם לָכוּ אֲכָלוּ מִשְׁמָנִים וּשְׁתוּ מִמֶּתְקִים וְשַׁחֲרוּ מְנוֹת לְאֵין נֶכּוֹן לוֹ כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לְאַדְנִינִי וְאֵל תַּעֲצְבוּ כִּי חֲדָת יִקְנוֹן הִיא מְעֻזְכֶם

11) מהר"ל ספר תפארת ישראל פרק כז

כי השם יתברך נתן למועדים זמן אשר הם שמחת ישראל אשר זכו אל הטוב. כמו שאמר בחג המצות, שבו יצאו ישראל מבית עבדים (שמות כג, טו). וסוכות (ר' ויקרא כג, מו) "כי בסוכות הושבתי אתכם". וביום הכפורים (ויקרא טז, ל) "כי ביום הזה יכפר עליכם". ובחג השבועות, התורה שנתנה בו - נתנה מהשם יתברך, והיא לעול על ישראל. והרי אומות העולם מכחישי ה' לא היו רוצים לקבל התורה (ע"ז ב ב). ואף כי אנו אומרים 'זמן מתן תורתנו', היינו משום שקבלנו התורה בעצמנו, ואמרנו (שמות כד, ז) "נעשה ונשמע". אבל מכל מקום השם יתברך, הנותן התורה, היה כופה ההר עליהם שיקבלו התורה בעל כרחם (שבת פח א), מפני שהיא עול עליהם. ואיך יכתוב בתורה 'זמן מתן תורה', שנתן השם יתברך בגזרתו על האדם.

ומזה הטעם לא נכתב גם כן בראש השנה הטעם שהוא יום הדין (ר"ה טז א). מפני כי הדין מצד עצמו אינו מקובל ואינו נוח לאדם. ולכך לא תלה המועד בזה, רק נכתב (ויקרא כג, כד) "זכרון תרועה". והזכירה שזכר על ידי תרועה לפני הקב"ה לטובה, וכן הוא הזכירה בכל מקום.

12) עירובין מא

אמר רבה כי הוינן בי רב הונא איבעיא לן מהו להזכיר של ראש חדש בראש השנה כיון דחלוקין במוספין אמרינן או דילמא זכרון אחד עולה לכאן ולכאן

כיון דחלוקין במוספין - שמקריבין מוספי ראש חדש ומוספי ראש השנה כדכתיב (במדבר כט) מלבד עולת החדש:

אמרינן - בתפלה נמי את יום ראש החדש הזה ואת יום הזכרון הזה:

זכרון אחד - את יום הזכרון הזה דרחמנא קרייה זכרון דכתיב זכרון תרועה [ובר"ח נמי כתיב והיו לכפ לזכרון]:

13) גמרא ראש השנה לד:

אמר רבה: אמר הקב"ה - אמרו לפני בר"ה מלכויות זכרונות ושופרות. מלכויות - כדי שתמליכוני עליכם, זכרונות - כדי שיבוא לפני זכרונכם לטובה, ובמה בשופר".

14) במדבר י

וְקִי־תָבֹאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם עַל־הַצֹּרֶר הַצֹּרֶר אֶתְכֶם וְהִרְעַתֶם בְּחִצְצֹרֹת וְנִזְפְּרֹתֶם לִפְנֵי יי' אֱלֹהֵיכֶם וְנוֹשַׁעְתֶם מֵאִיְבֹבֵיכֶם:

(י) וּבַיּוֹם שִׁמַּחְתֶּם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרֵאשֵׁי חַדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בְּחִצְצֹרֹת עַל עַלְתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שְׁלֵמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכְרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יי' אֱלֹהֵיכֶם:

15) ראש השנה לב.

מניין שאומרים מלכיות? תניא, רבי אומר: "אני ה' אלהיכם", ו"בחדש השביעי" — זו מלכות. רבי יוסי בר
ההודיה אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר: "ויהיו לכם לזכרון לפני אלהיכם", שאין תלמוד לומר "אני ה'
אלהיכם", ומה תלמוד לומר "אני ה' אלהיכם" — זה בנה אב לכל מקום שנאמר בו זכרונות — יהיו מלכיות
עמהן.

16) ראש השנה טז.

ואמרו לפני בראש השנה מלכיות זכרונות ושופרות. מלכיות — פדי שתמליכוני עליכם, זכרונות — פדי
שיעלה זכרוניכם לפני לטובה, ובמה — בשופר.
ובמה בשופר. עיקר הפי' דאכולהו קאי במה ראוי להמליכי ולהזכיר זכרוכם לפני בשופר שכן כתיב ויתקעו
העם בשופרות וימליכו את שאול עליהם למלך ומלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא והיינו דעבדינן נמי
תרועה במלכיות ותרועה בשופרות

17) שולחן ערוך אורח חיים הלכות ראש השנה סימן תקצג סעיף א

(א) ברכות של ראש השנה א' { ויום הכפורים * (ב) ב מעכבות * זו את זו, שאם אינו יודע כולם ב' } לא
יאמר מה שיודע מהם, אלא א'] לא יאמר כלום.

18) מגן אברהם סימן תקצג

ב (פמ"ג) (מחה"ש) מעכבות זא"ז. משמע דבשאר ימות השנה אם יודע ברכה א' יאמרה ואין מעכבות זא"ז
וכ"מ בגמרא

ד (פמ"ג) (מחה"ש) ואם התפלל. כלומר שאם התפלל כו' אבל אם הקדים תרועה לתקיע' או זכרונות
למלכיות לא יצא [ר"ן]: